

STÍNY NAD ARKTIDOU

KNIHA PRVNÍ: STÍNY MINULOSTI

JIŘÍ
KARÁSEK

STÍNY
NAD ARKTIDOU
KNIHA PRVNÍ: STÍNY
MINULOSTI

Jiří Karásek

1. NEDOKONČENÁ PRÁCE

Bylo příjemné červnové odpoledne, spíš už podvečer, a přívětivou krajinou severozápadních Čech se rozléhal hřmot velkého dvouválcového motocyklu, stírajícího osamělost silnice vinoucí se směrem od Verneřic. Torsten Larsson pevnou rukou vedl svou modrou motorku BMW R 1250 RS. Za ním seděla Elke, jejíž ruce lehce cítil na svých bocích a za svými zády tušil její klín. Jak se blížili ke svému novému domovu, pozdně odpolední sluneční paprsky se mazlily s elegantními liniemi stroje.

Motorka se s tebou nehádá. Nezpochybňuje tvý rozhodnutí. Otočíš heftem, složíš ji do zatačky, a to je celý, filozofoval si pro sebe Torsten. Reaguje okamžitě. Jako součást tvýho těla. Takové by přece stroje měly být: spíš nástroje než „vychovávači“.

Torsten zkorigoval dráhu v táhlé zatačce a pořádně nakrmil velký dvouválec pod svými koleny, pneumatiky perfektně podržely stopu. Elke se spolu s ním naklonila do zatačky, měla v jeho schopnosti naprostou důvěru. Při tom pomýšlení mu přes tvář přeběhl lehký spokojený úsměv.

S Elke si splnili slib, který si dali před dvěma lety při misi mající za cíl zajistit data nacistického projektu Schattenjäger. Oba odešli z rozvědky. On z MUST, ona z BND. A začali spolu nový život v rekonstruovaném domku v lese na samotě v zatačce dole pod koncem Valkeřic v severozápadních Čechách.

Jenže z tajných služeb nikdy nikdo neodchází nadobro. Temné stíny se neustále derou na povrch a člověk neví dne ani hodiny, kdy ho minulost dožene. A výpověď? Ta nemá ani cenu papíru, na kterém byla vytištěna. Ta nejistota, ta je horší než vzpomínky na věci, které člověk musel během služby vidět.

Torsten na dálku otevřel vrata a vjel na příjezdovou cestu k jejich domku, vedle něhož zářilo nové zlaté Porsche 911 Turbo S, které svým nízkým aerodynamickým profilem a technokratickou aurou ostře kontrastovalo s rustikální krásou okolí.

Pohled na Porsche, ke kterému se blížili v Torstenovi inicioval novou vlnu vnitřní polemiky. Koukněte třeba na tohle auto. Úžasný div techniky a strojírenství, to se o něm říká. Precizně a s láskou vyrobené, ultimativní řidičský zážitek. Ale musíš řídit tak, jak ho naprogramovali, nechat ho řídit místo sebe.

Torsten plynule zastavil a Elke elegantně sesedla, sundala si helmu a neodolatelně smyslným pohybem si rozhodila své světlé vlasy. Torsten ještě popojel s motorkou vedle Porsche a navyklým pohybem si sundal helmu také. Jako vždycky si až teď, když projížďka skončila, oba uvědomili typický pach spojený s motorkami. Neurčitá kombinace vůně spalin, i když dost utlumená katalyzátorem, vtíravý pach spreje na vnitřek helmy a potu uvězněného pod koženou bundou a parfému, nesměle se snažícího zakrýt méně libé složky.

Otočil se k Elke, která přejela dlaní po blatníku Porsche s ikonicky vystouplými náběhy světel. Usmála se.

„Musíš uznat, že je krásný.“

Upřel na ni ostantativně ironizující pohled.

„Pokud vím, máš ho od svého ex.“

Její exmanžel, Lukas Ziegler přešel z managementu BMW na stejně vysoké místo k Porsche a tohle zlaté Turbo S generace 991 získali přes něj.

„Jako by ti to vadilo, když jste se spolu ožrali přímo v Zuffenhausenu,“ smála se Elke.

Torsten se na ni zamračil, dostala ho.

„Je panovačný,“ reptal Torsten dál.

„Zkus si přejet do jinýho pruhu bez blinkru a sjede tě jako učitel na prvním stupni nějakýho nezbedu. Adaptivní tohle, autonomní tamto...“

Elke se zachichotala a opřela se zády o auto.

„Moderní požadavek bezpečnosti, Torstene. Ne každý se může spolehnout na reflexy, jaké máš ty.“

„Bezpečnostní systém, který nerespektuje řidiče,“ mumlal si pro sebe Torsten. „To je ten problém. Stroj, který tě nerespektuje, není tvůj spojenec. Je tvoje vězení. Bere ti radost.“

Elke roztomile zaklonila hlavu a studovala jeho výraz těma svýma ocelově modrýma očima.

„A stejně takový stroje řídíš.“

Torsten si teatrálně povzdechl.

„Protože Evropská Unie mě už bez nich žít nenechá,“ ohlédl se zpátky za motorkou a jeho rty naznačily úsměv.

„Motorka tě neubíjí bezpečnostními protokoly a algoritmy. Prostě tě poslouchá. Možná proto mám pořád motorky radši než auta.“

Elke obešla Porsche a plácnutím přes rameno ho trochu usadila do reality.

„Ale jdi, ty filozofe. Večeře se sama neudělá,“ řekla hravě.

Zamířili dovnitř domku. Bylo to typické zdejší meziválečné stavení. Jednopatrové, s lomenou střechou, které nijak nepodléhalo omezení památkářů, tak si ho mohli nechat zrekonstruovat podle svých představ. Takže teď vypadalo skoro jako přesná tříčtvrteční zmenšenina Torstenova domu u Dannemory, který nikdy neprodal.

Venku zůstalo vedle sebe stát Porsche s motorkou, jako připomínka Torstenova vnitřního zápasu ohledně vynucené adaptace nechtěných, i když špičkových technologií a radosti z bezprostředního vedení stroje.

Za chvíli už si Torsten s Elke připravovali večeři. Torsten krájel zeleninu a Elke se věnovala pánvičce na varné desce.

V tom idylický večerní klid přerušilo zahřmění mohutného osmiválcového motoru. Nezaměnitelný řev Dodge Ram 1500 TRX Hellcat nejen narušoval ticho večera, ale jako by probouzel něco zlověstnějšího.

„Jen jeden člověk sem může zavítat s takovou obludností,“ pronesl k Elke Torsten a stiskl tlačítko otevírání vrat.

„Gunnar. A docela pochybuju, že je tu jen kvůli přátelské návštěvě,“ odtušila Elke.

„Jo,“ souhlasil Torsten a vydal se ke dveřím, „ten vždycky ví, jak se připomenout, když se život zdá normální.“

Elke schovala svou tvář do stínu.

„Tak je to Gunnar. Slovo normální nemá ve svém slovníku,“ řekla snad až vyčítavě.

Torsten vyšel před dům, zrovna když před ním Gunnar zastavil svůj červený monstrózní truck. Motor chvilku bublal na volnoběh, než s lehkým zhoupnutím doběhl. Pak se otevřely dveře a vystoupil Gunnar, oblečený ve své typické švédské polní uniformě se vzorem „splinter“ a s temným úsměvem na rtech.

„Ještě pořád jezdíš na té své bavorské bestii?“ řekl Gunnar místo pozdravu.

Torsten si na zlomek vteřiny pomyslel, jestli by si Gunnar tohle opravdu k Elke dovolil, ale pak s úlevou konstatoval, že se dívá směrem k motorce.

„Myslel jsem, žeš' ji už vyměnil za něco klidnějšího,“ pokračoval Gunnar žoviálně, protože mu bylo jasné, jak mohla jeho slova vyznět dvojsmyslně.

„Abych ti nemohl pokaždý připomínat, jak má vypadat pořádný stroj?“ odpověděl Torsten suše.

„Nikdy.“

Podali si ruce a Gunnar kývnul směrem k Elke.

„Elke, vypadáš skvěle! Užíváš si klidného života?“

Elke zvedla obočí.

„Tys' ho každopádně přijel trochu narušit, co?“

Gunnar vešel do kuchyně a hřejivá domácí atmosféra ostře zakontrastovala s napětím, které tam s sebou zanesl.

„Večeře voní krásně,“ zašklebil se Gunnar, „doufám, že budete mít dost i pro třetího.“

„To záleží na tom, jak moc velký trable nám neseš,“ varovala ho Elke.

Torsten položil na stůl nakrájenou zeleninu a vyzval Gunnara, aby se posadil.

„Předpokládám, že jsi nevážil tak dlouhou cestu jen proto, aby ses pozval na večeři.“

„Vezu práci,“ řekl Gunnar jakoby nic.

„Jsem z firmy venku,“ ohradil se Torsten, „a Elke je pryč ze své.“

„Víš dobře, že z firmy jsi venku až když tě ponesou nohama napřed,“ vrátil ho Gunnar do reality.

Ale pokračoval smířlivým tónem.

„Vypadá to, že musíme znovu zachraňovat svět.“

Torsten odmítavě zavrtěl hlavou.

„No dobře, ale proč my? Máš k dispozici mladší agenty a jistě i zkušenější v akci. Já jsem jen vysloužilý vojenský pilot, který si odešel lízat rány do rozvědky a Elke rozhodně vlasti nebo NATO nic nedluží.“

„To právě nemáme,“ začal vysvětlovat Gunnar.

„Právě vy, původní tým, jste pro akci nepostradatelní,“ rozhlédl se po Elke a Torstenovi.

„Došlo k úniku dokumentů ohledně projektu Schattenjäger.“

Torsten se zašklebil. Kdyby Gunnara neznal, myslel by si, že si z něj dělá srandu. Schattenjäger byl druhoválečný nacistický projekt týkající se výroby energie a netradičního pohonu letadel, který před dvěma lety nedaleko odsud vypátrali a jeho výsledky zajistili.

Momentálně na jeho praktickém využití usilovně pracovaly vědecké kapacity Švédska, Německa, Francie a České republiky a kolem mlsně chodili Američané. Výzkum totiž sliboval neomezenou čistou energii a převrat v cestování na velké vzdálenosti. Torstenův tým na tiskové konferenci získání projektu potvrdil a zúčastněnými vládami bylo přislíbeno jeho poskytnutí veřejnosti. Jenže projekt přesahoval i do vojenského využití. Bylo tedy rozhodnuto, že bude zpřístupněn teprve až budou mít zainteresované země, potažmo NATO, vyvinuty na tomto základě své zbraně. Proti tomu se nedalo protestovat, bylo to do jisté míry nezbytné bezpečnostní opatření.

„To se přece dalo čekat, že postupně nějaká data vyploujou na povrch,“ divil se Torsten Gunnarově vážnosti. „Dělá na tom řada lidí, to neudržíš v absolutní tajnosti.“

Elke přinesla ke stolu jídlo a nabrala všem na talíře. Atmosféra pláště a dýky ostře kontrastovala s domácíkou vůní právě ohřátého pichelsteineru. To je vlastně eintopf, ale v Bavorsku, kde se narodila Elke, to byl pichelsteiner.

Gunnar pokračoval ve vážnějším tónu: „Bohužel, data nevyplovávají na povrch postupně, ale byla získána organizací Iron Crescent během naší akce před dvěma lety, když se jim podařilo hacknout Bertrandův komunikátor. Než ho stihnul zničit.“

To už vypadalo podstatně vážněji. Ale organizace Iron Crescent se svou původní základnou v Turecku přece byla ihned po incidentu ve strukturách NATO identifikována a rychle eliminována.

Gunnar pokýval hlavou.

„Ve strukturách NATO ano, však sám Erdogan vypsal na hlavy jejího vedení odměnu. Nehodila se mu do krámu. Jenže jim se podařilo uprchnout do Ruska, kde se spojili se svým dosavadním nepřítelem – s putinistickou vládou.“

Torstenovi přeběhl mráz po zádech. Ale to nejhorší mělo teprve přijít. Gunnar neúprosně pokračoval.

„Rusové podle zjištění finské rozvědky staví tři prototypy letadel využívajících systému Schattenjäger v nově postaveném zařízení na ostrově Novaja zemlja.“

Ted' už Torsten chápal, proč to bere Gunnar tak vážně. Tři prototypy sice zdánlivě nepředstavují tak vážné riziko, ale pokud se Rusům podaří rozjet na jejich základě sériovou výrobu dřív, než bude mít NATO dokončený svůj program zbraní na základě systému Schattenjäger, mohlo by to naprosto změnit rovnováhu sil. Krom toho je ve hře i možnost čerpání energie pro jiné než vyloženě vojenské účely, čímž by výrazně poklesl vliv ekonomických sankcí na Rusko.

Zkrátka, bylo naprosto nezbytné Rusům implementaci systému Schattenjäger jakýmkoliv prostředky ztížit a co nejvíc zpomalit. A také bylo jasné, proč Gunnar verbuje původní tým. Jeho členové věděli o projektu Schattenjäger prakticky všechno a Torsten sám je navíc dosud jediným žijícím člověkem na Zemi, který kdy letěl s letadlem poháněným kvantovým reaktorem. Jejich zkušenosti jsou tedy do jisté míry nepřenositelné.

„A jak si to vůbec představuješ? Co to má být za akci? Co proti tomu zmůžeme my?“ ptal se Torsten snad až vyplašeně.

Gunnar přemýšlel, co může Torstenovi říct, když vlastně ještě spolu s Elke svou účast nepotvrdili. Ale nakonec seznal, že bude lepší, když vyloží všechny karty na stůl.

„Finové se teď snažej zjišťovat, kde ty data jsou a kdo s nima může nakládat,“ vysvětloval Gunnar.

„Už se jim podařilo několik lidí zlikvidovat, ono jich naštěstí není mimo to výkumný zařízení nijak moc. A data asi taky nejsou uloženy nikde jinde. Taky se boje, že je ztratěj.“

„Tak ať tam Amíci pošlou dvacet Tomahawků a následně letku F-35 a zvořou to tam až na podloží, ne?“ snažil se z toho vyvlíknout Torsten.

„A odkud by je asi poslali?“ přebíjel ho Gunnar svou neúprosnou logikou.

„Rusové podle tebe budou v klidu, když se přes Barentsovo moře přiblíží na dolet letadel americká letadlová loď? Potřebuju čtyři piloty speciálních letadel, dva zbraňové operátory a specialisty pro pozemní infiltraci a zajištění vytipovaných vědeckých pracovníků. Pozemní akci budu velet já osobně.“

„A ostatní?“ zeptal se Gunnara Torsten.

„Genevre, jak víš...“ odkašlal si Gunnar.

„Jo, vím, že jste se spolu zasnoubili,“ kýval Torsten hlavou.

„Žijete ve Stockholmu a ona odešla z Armée de l’Air. Lítá teď v Red Bull Racing. Občas si přece napíšem.“

„No hlavně rozhodně trvala na tom, že do toho půjde. Vráti se do letectva,“ vysvětloval Gunnar.

„Bertrand?“ chtěla vědět Elke.

„S ním právě jedná jeho vedení. Já mám pověření od svého protějšku z BND to projednat za něj s tebou, Elke.“

Torsten vstal a procházel se po kuchyni. Elke seděla u stolu a s nepřítomným výrazem si podepírala hlavu.

Torsten došel do ledničky pro lahev Jägermeistera a nalil tři skleničky.

„Takže... vypadá to, že máme nedokončenou práci.“

Gunnar se tázavě podíval po Elke.

„Do prdele!“ zaklela Elke, ale sama věděla dobře, že podobný vývoj byl od začátku spíš pravděpodobný.

Sevřela rty a zvedla obočí.

„Když jde on, jdu taky.“

„Věděl jsem to,“ spokojeně kývl Gunnar hlavou.

„Letecká základna v Orange ve Francii. Tam proběhne brífink i trénink pro akci. Všechno je pochopitelně přísně tajné. Buďte tam nejpozději za čtrnáct dní,“ Gunnar se zašklebil.

„Jo a dostaňte se tam jak chcete, myslím že naše vlády nám dávají kvůli projektu Schattenjäger dost velký držhubný na to, abyste potřebovali podepisovat nějaký cestovní výdaje.“

Gunnar narážel na to, že členům původní skupiny vystavily vlády prostřednictvím jejich zpravodajských agentur bílý šek výměnou za mlčení, dokud nebude technologie projektu Schattenjäger dostatečně prozkoumána a realizována. A protože si nemohl být jistý, jak tento stav potrvá dlouho, zrovna Torsten se moc neupejpal.

Když Gunnar odjel, Torsten s Elke se pevně objali. V jeden moment před dvěma lety, když se báli, že jeden druhého ztratí, si

slíbili začít spolu klidný život. Dál od lidí, kteří jim usilují o život, daleko od stínů minulosti. A teď to vypadalo, že je stíny zase dohání.

2. ORANGE – ZPÁTKY DO KOKPITU

Torsten stál před vraty přísně střeženého hangáru na základně v Orange. Dosud nedostal identifikační kódy nejvyšší úrovně, takže musel snášet ostré pohledy kamenných tváří dvou příslušníků letištní ostrahy a počkat na velitele základny. Bylo půl desáté dopoledne a slíící slunce jižní Francie se do něj nepříjemně opřelo. Nasadil si sluneční brýle, nezbytné pilotní zrcadlovky, ale cítil, jak se pod lehkou francouzskou uniformou, kterou dostal kvůli utajení, potí. A bolela ho hlava.

Asi to trochu přehnali. Vzpomínal na bujarou oslavu, kterou včera ve městě spontánně uspořádali, když se jejich starý tým zase setkal. On, Elke, Gunnar, Genevre a Bertrand.

Zrovna se utěšoval tím, že na tom ostatní budou stejně, když za sebou zaslechl pružné kroky a než se otočil, Genevre ho se smíchem chytila za rameno. Padnoucí uniforma Armée de l'Air jako by ještě podtrhovala její eleganci a krásu, s hustými kaštanovými kadeřemi neposedně vlajícími v lehkém větru. Měřila si ho svýma velkýma olivovýma očima.

„Vypadáš zničeně,“ usmívala se a sama vypadala úplně svěže.

„Vy Seveřani prostě od začátku taháte, jako by každou chvíli mělo dojít veškerý pití na světě!“

Chtěl něco odpovědět, ale v tom se strážníci postavili do pozoru a zasalutovali. Přicházel velitel základny. Plukovník Clément Duval.

Táhlo mu na padesát a měl už viditelně prošedivělé tmavé vlasy, ale byl stále až atleticky stavěný a měl briskní vojenské vystupování.

Do pozoru se automaticky postavili i Torsten s Genevre a také zasalutovali. Vojenský dril se nezapomíná. Torsten si všiml, že se na něj velitel základny mračí a doslova ho propichuje svými pomněnkově modrými očima staženými do úzkých štěrbin. Torsten si uvědomil, že salutuje „švédsky“, tedy dlaní směřující k rameni. Zatvářil se rozpačitě a vytočil dlaň dopředu, v souladu s uniformou, kterou měl právě na sobě. Velitel neřekl nic, ale jeho pohled mluvil naprosto jasně: „Bože můj!“

Strážníci otevřeli malé dveře v obrysu hangárových vrat, nechali je projít a zase za nimi zavřeli. Uvnitř hangáru byly čtyři letouny Mirage 2000 v nezvyklé kamufláži tvořené ostrými poli černé, středně šedé a bílé. Dva jednomístné a dva dvoustupňové. Vyložení jim to slušelo. Mirage 2000 je krásné letadlo, které svou harmonickou elegancí nezapře svůj původ, ale zároveň s jistou znepokojivou naléhavostí dává naprosto jasně najevo, k čemu bylo stvořeno. Podobně jako dýka, jejíž tvar ostatně připomíná. A ta ostrá kamufláž tomu ještě dodala šmrnc, pomyslel si Torsten.

„Toto jsou vaše cvičná letadla,“ úsečně promluvil plukovník.

„Až na pohon budou plně odpovídat operačním letounům. Budou vám k dispozici příští týden. Technici zatím doladují jejich avioniku a systém Athéna. Brífink, kde budou sděleny všechny informace, proběhne dnes v osmnáct nula nula v sálu u mé kanceláře.“

„Takže jsme tu zbytečně brzo?“ rýpnul si Torsten a Genevre ho nenápadně kopl.

Plukovník Duval opět propíchl Torstena pohledem. Genevre to nevěděla, ale oni se znali z dřívějšíka. Před patnácti lety, když byl Torsten v Orange na výměnu od Flygvapnet, býval Duval velitelem perutě. Pod jeho velením si Torsten vyzkoušel zaškolení a zkrácený výcvik na Mirage 2000.

„Ty speciálně tu nejsi brzo, Burnere,“ odpověděl mu plukovník. „Budeš šprtat teorii, až se z tebe bude kouřit a krom toho tě čeká peklo na buzerplacu!“ dloubl Torstena do břicha.

„Takhle chceš letět na bojovou akci?“

Torsten se zatvářil dotčeně, ale na druhou stranu ho potěšilo, že ho plukovník oslovil jeho starou leteckou přezdívkou, kterou v začátcích své kariéry získal za nechtěnou leteckou nekázeň.

„Tak je mi skoro padesát. Snad mám trochu nárok...“

„Ne, pokud tě mám pustit do boje v našem letadle,“ uzavřel celou věc plukovník Duval.

„Máš měsíc, abys to shodil.“

Torstena s Genevre to neodolatelně táhlo k letadlům. Přejížděli rukama po jejich hladkém povrchu a nechali je k sobě promlouvat. Pro žádného pilota není letadlo „jenom stroj“. Každý pilot vám řekne, že letadlo je bytost.

Plukovník Duval naléhavě zakašlal.

„Oba jste Mirage 2000 nějaký čas nelétali. Tak do práce!“

„Do simulátoru,“ odušil Torsten s neskrývaným nedostatkem nadšení.

„Kulový!“ vyštěkl plukovník.

„Vsadím se, že poslední dva týdny jste nedělali nic jiného, než že jste proháněli Mirage 2000 na svých počítačích.“

Do hangáru právě nenápadně dorazil velitel jedné z perutí základny v Orange. Středně vysoký, šlachovitý s tmavými vlasy, pečlivě upraveným mušketýrským knírkem a pronikavýma, ale zdánlivě trochu zasněnýma zelenýma očima.

„Představuji vám kapitána Antoine Delaunay, řečeného ‚Sharco‘, jednoho z mých velitelů perutí. Povede celou akci z jednoho z dvoumístných strojů,“ uvedl ho plukovník Duval.

„Teď s ním odejdete na pilotku, kde vyfasujete vybavení a... Ale co bych vykládal já. On už si vás hezky podá.“

Kapitán jen s úsměvem pozdravil Genevre, se kterou se už znal a potrásl si rukou s Torstenem.

„Těším se, že potkám ve vzduchu jediného západního pilota, který v posledních deseti letech sestřelil dvě letadla. V boji na kanony.“

„Poctěn budu já, kapitáne,“ odpověděl Torsten. „Slyšel jsem o vás. Jste uznávaný velitel. I mimo Francii, to mi věřte. A mimo jiné jsem vás viděl jako předváděcího pilota na několika leteckých dnech.“

Zanedlouho už Torsten spolu s Genevrou seděli v cvičném stroji Mirage 2000B, tentokrát pochopitelně v klasickém modro – šedém zbarvení, s podvěšenými velkými přídatnými nádržemi. Kapitán Delaunay chtěl začít zlehka. Do předního kokpitu posadil Torstena, kterému měla trochu pomoci Genevre sedící na místě instruktora. Torsten přeci jen nepilotoval Mirage 2000 skoro patnáct let a možná

si už nepamatoval některé checklisty a důležité rychlosti pro jednotlivé letové fáze.

Jestliže se mu zpočátku trochu třáslы ruce, tak jakmile po dosažení příslušných otáček motoru M53 letoun odbrzdil a zapnul plné přidavné spalování, už byl ve svém živlu.

Letoun se s uspokojivým kraválem rozbíhal po dráze jako vystřelený projektil v hlavni. Dvě velké nádrže po 1700 litrech ho sice znatelně zatěžovaly a snižovaly jeho zrychlení, ale i tak Torsten konstatoval, že táhne docela zodpovědně. Nervózně zkontroloval vyvážení a už se blížil k rychlosti 150 knotů, tedy asi 280 km/h, kdy by měl zvednout přední kolo a plynulým pohybem dostat palivem zatížený stroj do vzduchu. Tak to by bylo. Ještě podvozek. V kraválu, který vydával naplno pracující motor, ani nebylo slyšet žuchnutí od zavření jeho krytů, ale světlo na palubní desce zhaslo a zrychlení Mirage se lehce zvýšilo.

Genevre zajišťovala komunikaci s řídicí věží. On se bude muset nadrtit používané navigační fráze ve francouzštině. Teď vedl letadlo ještě chvilku v příkrém stoupání a když se blížil k Sérignan-du-Comtat, měl už asi čtyři tisíce metrů výšky a vypnul přidavné spalování.

Stoupal už mírněji v mělké čtyřistastupňové pravé zatáčce, kterou město obletěl, znovu přeletěl základnu Orange a v ustálené výšce asi šesti kilometrů zamířil rychlostí tisíc kilometrů v hodině přes Avignon na jih směrem na Středozemní moře, nad které se měl dostat nad Fos-sur-Mer. Aha, pozor, jak si vzpomínal, může ho zmást jezero Étang de Berre.

Genevre se tady musela hlásit civilnímu řízení letového provozu, protože vlevo dole se pod nimi vynořilo mezinárodní letiště Marseille Provence. Oficiálním jazykem civilního letectví je sice angličtina, ale znáte Francii. Genevre se přihlásila dispečerům anglicky. Ale jakmile dispečeri slyšeli volací znak francouzského vojenského letu, „COTAM“, plynule přešli do francouzštiny. Torsten rozuměl, že je posílají trochu dál na jihozápad, kde nebyly hlášeny žádné civilní lety.

Ted' měl možnost si letoun pořádně osahat. Snížil rychlost pod pět set kilometrů v hodině a vyzkoušel si bojové obraty. Kolik mu jen podvěšené nádrže dovolily. S nimi totiž řídicí systém neotevívá celou letovou obálku, ale funguje spíš jako limitér přetížení. Každopádně legendární stranové klouzání, kterým je Mirage 2000 proslavená, si nemohl nechat ujít.

Rád by si zkusil i nějaký ten pád po ocase, ale Genevre byla striktně proti. S Mirage 2000 je něco takového zakázáno. Je totiž aerodynamicky nestabilní, s těžištěm dost daleko za působistěm aerodynamických sil a její analogový systém pro vytváření umělé stability by si s tím nemusel poradit. Torsten tedy zkusil nějaké ty překruty a výkruty a konstatoval, že i když Mirage nemá tak extrémní okamžité úhly otáčení jako Gripen, ovládá se dobře a citlivě reaguje na pohyby řídicí páky. Ale zdaleka ne tak přehnaně, jako to někdy dělal Draken, který byl svou koncepcí Mirage asi nejblíží ze všeho, co jinak létal. Ani neměl pocit, že by v obrazech ztrácel moc rychlosti, jak se někdy o deltakřídlech povídá.

Při přechodu do utažené levé zatáčky hned po překrutu Torsten cítil, že mu Mirage trochu plave, jako by nechtěla do zatáčky, ze které se snažila vyklouznout.

„Musíš jí trochu pomoci,“ poradila mu ve sluchátkách Genevre, která byla zkoušenou pilotkou Mirage 2000.

„To není jako v Gripenu, kde za tebe letadlo v zatáčce usadí digitální řídicí systém.“

Torsten trochu víc natlačil letoun do zatáčky posunutím páky vlevo. V Gripenu by přesně tohle udělat neměl, protože by to vedlo ke zbytečnému snížení zásoby stability. Inu rozdíly mezi letouny jsou zajímavé a vždycky ho bavilo je zkoumat.

V tom se ve sluchátkách ozval varovný tón. Jedno pípnutí následované nervózním cvrlikáním. Torsten okamžitě věděl, co to znamená. Bylo to varování systému RWR, někdo jeho letoun zaměřoval radarem, evidentně ze zadní polosféry.

Delaunay možná nechtěl začít až tak úplně zlehka a vydal se provést cvičný přepad.

Torstenovy ruce fungovaly zcela automaticky, jak byl nadřilovaný. Právě dokončil překrut a letěl rychlostí asi 450 kilometrů v hodině, zatímco Delaunay se za nimi ve své jednomístné Mirage dotahoval téměř rychlostí zvuku.

Klika, řekl si Torsten a přinutil svůj letoun provést nejutaženější zatáčku, jakou s podvěšenými nádržemi uměl. Ta, ať už byla jakákoliv, musela být podstatně ostřejší, než jakou teď mohl provést Delaunay. Každopádně očekával simulovaný souboj na kanony, protože jejich Mirage 2000B neměla podvěšeného nic jiného než

přídavné nádrže a kdyby chtěl Delaunay simulovat odpálení řízené střely, už by byli beztak „mrtví“.

Tam je! Torsten zahlédl Delaunayho stroj položený „na uchu“, takéž se snažící utahovat zatáčku Ale letěl moc rychle a přestřelil.

„Ztrácí energii rychleji než ty, teď nebud' hamižnej!“ radila mu Genevre zatím nezapínat forsáž.

Torsten držel motor na plný „suchý“ tah, bez přídavného spalování. Trochu povolil, aby nechal Mirage nabrat rychlost. Delaunay právě zpomaloval a vyostřoval levou zatáčku – moc prudce, rychle ztrácel energii.

Torsten zakontroval, naklonil letoun na druhou stranu ve snaze ho setřást.

Chyba.

Delaunay jen upravil náklon a dál vůči Torstenovu letounu snížil úhel.

Torsten postavil letoun na levé křídlo a místo aby přitáhl řízení, vyšlápl pravou směrovku.

Brrr, jeho letadlo se zachvělo odporem. Nožový let je něco, co vojenské stíhačky zrovna moc nerady a Mirage zrychlila svůj pád po křídle, ukazatel skluzu a variometr se zběsile otáčely.

Ale povedlo se!

Delaunay už přešel do levé zatáčky a teď se divil, kam se Torsten poděl. Torsten věděl, že jako správný pilot Mirage 2000 využije Sharco fenomenální příčné ovladatelnosti stroje a přejde $\frac{3}{4}$ výkrutem rovnou do pravé zatáčky, kde ho bude hledat.

Jenže Torsten měl v rukávu ještě jedno eso. Až teď zapnul forsáž a přitažením přešel ze svého pseudonožového letu, lépe řečeno pádu po křídle, do levé zatáčky. Delaunaymu doslova zmizel ze zaměřovače prakticky do opačného směru!

Sharco, reagoval uznaným zasmáním se a oznámil konec přepadu.

Torsten byl šťastný. Byl zase ve svém živlu. Mirage umí působivé nárůsty přetížení a připoměla mu, že už je z toho nějakou chvíli venku. Ale sakra! Stálo za to se vrátit! Ještě několikrát pocítit tu sílu, když tah plné forsáže protlačí stíhačku skrz zvukovou „bariéru“.

Po nácvičku nějakých obrátů v letu ve formaci nastal čas návratu na základnu. Torsten si při přiblížení na přistání znovu uvědomil, jak se mění chování Mirage 2000, když hodně zpomalí. Jako by se z energické a vysportované atletky změnila na poněkud unylou a letargickou modelku. Ale přesto zůstávala zcela ovladatelná. Přes konečné přiblížení, dotek hlavních kol s přistávací dráhou až po zastavení na stojánce.

Torsten si po zastavení stroje pod otevřeným překrytem kabiny sundal helmu a chvíli oddychoval. Byl zbrocený potem a vlastně si po dobu letu ani neuvědomoval, že už není v takové formě, v jaké býval a že dostal od Mirage pořádnou nakládačku. Pilotáž vojenské stíhačky je ve skutečnosti docela těžká dřina a jeho bolel snad každý sval.

Ale ani na moment nezalitoval. Myslel si, že už dá přednost klidu českého venkova, ale věděl, že s tím rád ještě počká. Teď patřil sem, do kokpitu nadzvukové stíhačky. Věděl, že Elke to tušila dřív než on sám. Určitě to vycítila z toho, jak řídil Porsche. Jak jezdil na motorce.

„To nebylo špatný,“ slyšel uznalý hlas Genevre a musel využít nabídnutou pomoc mechanika, aby se vydrápal z kokpitu.

Na zemi už na něj čekal kapitán Delaunay a nabídl mu tykání.

„Antoine,“ podal mu ruku.

Torsten vděčně přijal.

Ne, nebyl ve stavu, aby si spolu dali další duel, tentokrát v jednomístném stroji. To bude muset počkat aspoň do zítra a plukovník Duval má pochopitelně pravdu. Peklo na buzerplacu bude nevyhnutelné.

Genevre jeho únava neušla a když spolu šli zpátky na pilotku, pobaveně se na něj bokem podívala.

„Nic neříkej,“ snažil se jí Torsten zarazit.

„Tohle nebylo sice špatný, ale s podvěšenými nádržema to je pořád lítání pro mimina,“ nenechala se zastavit a narážela na to, že při ostrém dogfightu bez 1700 litrových nádrží bude letadlo dosahovat víc než dvojnásobných přetížení.

„Já vím,“ vrčel Torsten, „buzerplac čeká.“

Chvilí šli mlčky.

„Nepustí tě. Nenechá tě zůstat na zemi,“ podívala se Genevre na Torstena.

Myslela pochopitelně Mirage. Nebo stíhačky obecně.

„Ne,“ souhlasil.